

DEIVIDS ELLISS

4 mirušas **SIEVIETES**

Džeimss **DrinkERS**

3 6 11 Taunzenda iela

rietum**U**gals

pēdējais
alibi

DEIVIDS
ELLISS

pēdējais alibi

DAVID
ELLIS

the last alibi

DEIVIDS
ELLISS

pēdējais alibi

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
EI 510

Copyright © 2013 by David Ellis.
All rights reserved.

Deivida Ellisa romāna "Pēdējais alibi"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Liene Akmens
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Capril123auto/pixabay.com

ISBN 978-9984-35-970-0

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2020

EDAM NĪSTREMAM

Prāvas pirmā diena

Pirmdiena, 9. decembris

PIRMĀ NODAĻA

DŽEISONS

Tiesnese Džūdita Bjaleka pāri brillu ietvaram no savas vietas nopēta aizstāvības un apsūdzības pārstāvjus. Līdz šim viņa bija lietišķa, izlēmīga, rūpīgi instruējot divpadsmit zvērinātos un trīs rezervistus par viņu pienākumiem šajā lietā. Taču šī konkrētā lieta viņu mulšina, jo viņa pazīst abas puses un mēģina to parādīt – ar drūmu smaīdu, sakniebtām lūpām, īsu galvas mājienu uz aizstāvības galda pusi.

– Galvenais ir atcerēties, – viņa atgādina, – ka apsūdzētais neatzīst savu vainu un tiek uzskatīts par nevainīgu, ja vien nav pierādīts pretējais.

Visi to, protams, zina. Līdz tiesneses Bjalekas zālei tu tiec vienīgi tad, ja izdves šos trīs vārdus: "Es neesmu vainīgs." Vienalga, kāds ir pamatojums – nepieskaitāmība vai paš aizsardzība. Svarīgākais ir pastāvēt uz savu nevainīgumu.

Cik gan daudzas reizes es esmu stāvējis līdzīgā tiesas zālē – milzīgā, ar grezniem riekstkoka rotājumiem, ar spilgtu apgaismojumu un sienām, kas burtiski asiņo no bailēm un šausmām, ko tās uzsūkušas septiņdesmit gadu pastāvēšanas laikā. "Es neesmu vainīgs" – tie ir vienīgie vārdi, ko izvārgušie un izmisušie apsūdzētie izgrūž pirms prāvas, bet aiz tiem slēpjas daudz skaļāks dvēseles kļiedziens: "Es to neizdariju! Mani ir pataisījuši par grēkāzi! Tas ir kaut kāds pārpratums. Viss ir pilnīgi citādi nekā izskatās. Es neesmu kriminālnoziedznieks. Lūdzu, lūdzu, iekams nav par vēlu, uzklauset mani!"

Vairs ne saskaitīt reizes, kad es esmu stāvējis šeit. Tās ir vairāk nekā trīssimt lietas, ja skaita visas, kurās es biju prokuratūras pārstāvis, un vismaz piecdesmit lietas, kurās es esmu aizstāvējis klientu, kas mēmā bezspēcībā noraugās uz to, kā krimināltiesiskā sistēma savelkas ap viņu un kā notikumu gūzma pārveļas viņam pāri. Uz tiesnesi melnā mantijā, uz tēraudcieto prokuroru, uz šerifa palīgu, kas gaida mirkli, kad varēs saslēgt notiesāto rokudzelžos, uz Amerikas Savienoto Valstu karogu pāri zālei un uz pārlieku ziņkārīgajiem un nosodošajiem skatītājiem.

– Tagad mēs uzklausīsim apsūdzības ievadrunu, Ogrena kungs.

– Paldies, jūsu godība. – Rodžers Ogrens ir prokuratūras ilgdzīvotājs, sācis strādāt pirms kādiem divdesmit pieciem gadiem. Es viņu pazinu jau tolaik, kad pats tur pieteicos darbā, un biju pārsteigts, kad uzzināju, ka viņš uzturēs apsūdzību. Un vienlaikus es biju nelaimīgs, jo šis cilvēks ir redzējis visu un vairs nebrīnīsies ne par ko.

Viņš ir neparasti slaidis – pēc ilgas slimības, kura, kā daudzi sprieda, varēja pielikt punktu viņa karjerai. Vecie uzvalki viņam vairs nederēja, tāpēc tagad Rodžeram ir jauni un moderni – tos acīmredzot izvēlējusies viņa sieva.

Rodžers Ogrens tuvojas tribīnei, lai uzrunātu zvērinātos. Šona Tāskere paslepšus pieskaras manai plaukstai. Es pagriežos un drūmi pasmaidu. Šona ir mana partnere juridiskajā firmā un mana labākā draudzene.

Un šajā prāvā – mana advokāte.

– Dāmas un kungi, – iesāk Ogrens, – mēs šodien esam sapulcējušies tikai viena vienīga iemesla dēļ. Šai prāvā izskata slepkavības lietu, un apsūdzētais ir Džeisons Kolaričs.

Prokurors pagriežas un ar pirkstu norāda uz mani. Savus klientus es vienmēr sagatavoju šādam žestam – lai viņi tobrīd savelk nopietnu un mierīgu seju un iztur skatienu. Tagad es saprotu, cik tas patiesībā ir sarežģīti.

Jau atkal es dzirdu, kā klieudz tie tūkstoši, kas ir sēdējuši

apsūdzēto krēslā, dzirdu viņu mēmās, izmisuma pilnās vaimanas: "Tas nebiju es. Viņi arestēja nepareizo cilvēku. Jūs nesaprotat, kas patiesībā notika, ļaujiet man visu paskaidrot. Lūdzu, nenodariet to man!"

Tomēr es klusēju, cieši raugos uz zvērinātajiem un ar savu sejas izteiksmi paužu apgalvojumu: "Es nevienu neesmu nogalinājis." Jā, atzīstos, es to izmēģināju spoguļa priekšā. Un tagad cenšos saprast, kāds viņu acīs izskatos es.

Iespējams, es liecināšu, bet neesmu drošs, ka ar to būs pietiekami, lai sētu zvērinātajos pamatotas šaubas. Drīzāk es domāju, ka mana liecība nodarīs vairāk ļauna nekā laba.

Pilnīgi drošs es esmu tikai par vienu – ja es liecināšu, tad neteikšu patiesību.

Sešus mēnešus pirms prāvas

Jūnijs

OTRĀ NODAĻA

DŽEISONS

OTRDIENA, 4. JŪNIJS

Es uzmanīgi pieceļos, joprojām taupīdams savu ceļgalu. Tas drīzāk ir ieradums, nevis nepieciešamība. Izkaltušajā mutē ir nepatīkama garša, tāpēc es drošības pēc paslidinu ūdens glāzi tuvāk paaugstinājumam. Man nepatīk pārtraukt savu uzstāšanos kāda sūkuma dēļ – protams, ja vien tas nav sevišķs taktisks gājiens. Tiklīdz es ieeju tiesas zālē, visu nosaka iepriekš izstrādāta stratēģija.

Galū galā tas ir karš, citādi nav iespējams uz to skatīties. Policists, kurš patlaban sēž liecinieka solā, arestēja manu klientu par divu kreka kokaīna gramu glabāšanu. Mans uzdevums šai procesa stadijā ir aizrādīt, ka viņam nebija nekādu tiesību pārmeklēt manu klientu, tātad iegūtais produkts – kokaīns – ir jāizslēdz no pierādījumu klāsta. Formāli šī ir lietas iepriekšēja uzklauššana pirms prāvas, taču ikviens zina, ka šī sadaļa ir teju būtiskākā. Ja kokaīnu atzīs par izmantojamu pierādījumu, manam klientam būs beigas. Viņa vienīgā cerība ir apgalvojums, ka plastmasas maisiņi viņam kabatā iekrita no debesīm. Parasti neviens tam nenotic, bet... Ja tiesnesis izslēgs tos no pierādījumu klāsta, klients izklūs brīvībā.

Mans klients ir deviņpadsmit gadus vecais Viljams Breidens no modernā Hailendvudsas priekšpilsētas rajona. Viņš ir pabeidzis vidusskolu un pirms iestāšanās koledžā nolēmis "kādu gadiņu vai divus atpūsties". Neviens īsti nezina, kāpēc Billijs vispār bija nolēmis pirkt narkotikas pilsētas rietumu pusē, jo

tās taču varēja atrast gan tuvējā vidusskolā, gan citur – lilijsbal-
tās turīgās priekšpilsētas mūsdienās nav imūnas pat pret pašām
bīstamākajām narkotikām. Bet cilvēki mēdz rīkoties mulķīgi.
Citādi man vairs nebūtu darba.

Es palūkojos uz Billija vecākiem Džonu un Kārenu, kas ir
ārsti prestižā centra slimnīcā un sēž tūliņ aiz advokātu galda.
Sejas pauž to, ko es esmu redzējis pārāk bieži, – viņi ir satriekti
un nespēj noticēt, ka ar viņu dēlu notiek kaut kas tik bries-
mīgs, jo viņu aprindām piederīgajiem, turīgajiem baltajiem cil-
vēkiem, nepiedien uzturēties šādās vietās.

"Interesanti, vai viņi zina, ka dēliņš ir ne tikai lietotājs, bet
arī dileris?" Es viņiem to atklāt nedrīkstu, savukārt policisti pie
Billija neatrada pietiekami daudz narkotiku, lai apsūdzētu viņ-
ņu par glabāšanu ar nolūku izplatīt. Tātad visai pasaulei viņš
ir vienkārši puisis, kas nolēmis eksperimentēt un, paklausot
sliktam padomam, spēris soli nepareizajā virzienā.

Sasniedzis paaugstinājumu, es apstājos. Pirms trim mēnešiem
šāda neliela piepūle iesveltu manā ceļgalā neciešamas sāpes.

– Detektīv Forest, – es saku. – Mans vārds ir Džeisons Kola-
ričs. Es pārstāvu Billiju Breidenu. – Lietodams pamazināmo for-
mu, nevis pilno vārdu, es norādu, ka viņš ir pavisam jauns,
mulķa zēns, nevis pieaudzis kriminālnoziedznieks.

– Advokāt, – policists atbild. Niks Forests gandrīz četrus
gadus ir strādājis piesegā, lai atklātu narkotiku dileru tīklu. Vi-
ņam ir plats krūškurvis un pleci un draudīga poza. Un tā ir
jābūt, ja cilvēks strādā pilsētas rietumu daļā.

– Jūs arestējāt manu klientu, kad viņš pagājušā gada asto-
tajā decembrī pastaigājās pa Rūzvelta avēniju, vai ne?

– Jā, kungs.

– Viņš gāja rietumu virzienā un atradās starp Džirardi un
Samersetas ielu.

– Jā... Taisnība.

– Cik varējāt spriest, viņš bija viens.

– Nudien, cik es varēju spriest.

– Bet Rūzvelta avēnijā bija vēl arī citi cilvēki, vai ne?

– Daži patiešām bija. Tuvojās krēslas stunda. Kad kļūst tumšs, cilvēki nelabprāt klaiņo apkārt.

– Tas ir bīstams rajons.

– Iespējams.

– Un tur netrūkst bandu, vai ne?

– Tieši tā. – Detektīvs Forests pamāj ar galvu.

– Un Billijam... Billijam mugurā bija mētelis no melna vilnas auduma.

– Viņam... Jā, taisnība.

– Todien bija auksts, vai ne?

– Bija gan.

– Piesala, cilvēks varēja redzēt savu elpu un tādā garā?

– Nudien.

– Tāpēc nebija brīnums, ka viņš tik aukstā dienā ir uzvilcis melnu mēteli, tiesa?

– Tas patiešām nebija nekas neparasts.

Es ieturu pauzi. Dažkārt tiesneši mēdz iejaukties, ja liecinieki atbild pārāk plaši, sevišķi jau liecināšanas pašā sākumā. Taču tiesnesis Gudsons klusē, zodu atbalstījis kreisajā plaukstā.

– Jūs piekrītat, ka tas nebija nekas neparasts.

– Piekrītu, – policists atbild.

– Rokas viņam bija kabatās, vai ne?

– Laikam gan.

– Un arī tas nebija nekas neparasts.

– Tiesa.

– Jūs atradāties netrafarētā *Chevrolet Cavalier* automobilī, kas bija novietots ielas dienvidu pusē.

– Taisnība. Es patrulēju.

Tiesnesis Gudsons ir bijis prokurors un zina, ko tas nozīmē, bet man ir jāuzdod šie jautājumi, lai tos ieprotokolētu un es varētu iesniegt lietu apelācijas instancē. – Jūs braukājat pa Rūzvelta avēniju un meklējāt kādu, kas pārdos jums narkotikas.

– Tā gan.

– Skaidrs, detektīv. Jūs sēdējāt šofera vietā.